

РЕШЕНИЕ

№ 516

гр. Ловеч, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОВЕЧ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ИРЕНА В. РАБАДЖИЕВА**

при участието на секретаря **ПРЕСЛАВА СТ. ДИЧКОВА**
като разгледа докладваното от **ИРЕНА В. РАБАДЖИЕВА** Гражданско дело
№ 20234310100867 по описа за 2023 година

Съдът е сезиран с искова молба, подадена от С. И. Г., с адрес: ***, представлявана от адв. К. И. Б., съд.адрес: *** против „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“АД, с ЕИК 121830616, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Оборище, ул.“Московска“№19.

Заявената искова претенция е с посочено правно основание: чл.439 от ГПК във вр. с чл.124, ал.1, предл.трето, алт.втора от ГПК и цена на иска: *** лв. (сума, представляваща част от цялата главница в размер на *** евро по Изп.лист от *** г. по ч.гр.д.№ *** г. на РС – Ловеч.)

В петитумната част ищецът е отправил искане съдът да се произнесе с решение, с което да приеме за установено, че С. И. Г., като ищец в производството, не дължи на „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ЕАД сумата, възлизаща на *** лв., представляваща неплатена част от цялата главница, присъдена с Изпълнителен лист от *** г. по ч.гр.д.№ *** г. на РС – Ловеч, като описаната сума е погасена по давност

Претендиращи са и направените в настоящото производство съдебно – деловодни разноски.

С Определение № *** от *** г. по делото съдът е заличил като ответник по делото „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“АД и е конституирал като ответник по делото „БАНКА ДСК“АД с ЕИК 121830616, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул.“Московска“№19, представлявано от Виолина Маринова Спасова – изп.директор и Юрий Благоев Генов – изп.директор (правоприемник на заличения ответник).

Ищецът излага в исковата молба, че съгласно Изпълнителен лист от ***г. по ч.гр.д. №***г. на Районен съд - Ловеч, С. И. Г., е осъдена да заплати на „***“ ЕАД, главница в размер на *** евро /равностойност в BGN -*** лв., представляваща главница по Договор за кредит. Въз основа на така издаденият изпълнителен лист на ***г. е образувано изпълнително дело ***г. по описа на ДСИ - Ловеч като заедно с образуването му е наложен запор върху трудовото възнаграждение на С. Г.. След образуване на изпълнителното дело и наложения запор следващото валидно изпълнително действие е извършено на ***г. Счита, че оттук може да бъде направено заключение, че за период по-дълъг от две години вискателят по изпълнителното дело не е предприемал действия по принудително изпълнение срещу ищцата. Намира, че в тази връзка следва да бъде приложена разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК като твърди, че перемпцията е настъпила на ***г. След настъпилата перемпция всички последващи изпълнителни действия са невалидни и вземанията по процесния изпълнителен лист са се погасили с общата 5-годишна давност на ***г. В хода на изп.дело е депозирана от „ОТП Факторинг“ молба да бъде конституирано като вискател по изпълнителното дело поради сключен на ***г. договор за цесия с „***“, с който договор банката прехвърля на „ОТП Факторинг“ вземанията по процесния изпълнителен лист.

Ищцата счита, че претенциите на ответното дружество не се дължат, тъй като същите към настоящия момент са погасени по давност. Навежда довод, че общата погасителна давност според ЗЗД е петгодишна - аргумент от чл.110 от ЗЗД, като тя е приложима във всички случаи, при които законът не е определил друг специален давностен срок. Посочва, че погасителната давност е установена в обществен интерес, като целта е да стимулира своевременното упражняване на субективните граждански права. Отбелязва, че в правната наука погасителната давност се разглежда като правен институт, юридически факт и субективно право, както и че правните норми, които я уреждат, са императивни. Чрез погасителната давност на кредитора се отнема възможността да иска принудително осъществяване на своето право. Това става, след като длъжникът упражни правото си да погаси с волеизявление пред съд правото на иск или правото на принудително изпълнение на кредитора поради това, че то не е упражнено в определен от закона срок от време. Тя служи за гарантиране на правната сигурност като допринася за бързото развитие и уреждане на гражданските правоотношения, което е в интерес на всички. Сочи, че погасителната давност има важна функция и в осигуряването на справедливо съдопроизводство поради трудността за доказване на факти, които са се осъществили далеч назад във времето. Излага, че погасителната давност започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, съгласно чл.114, ал.1 от ЗЗД, като с изтичането на петгодишния давностен срок задължението по изпълнителния лист се погасява по давност.

Във връзка с гореизложеното ищцата прави възражение за изтекла давност по отношение на претендираните към ищеца суми, тъй като същите касаят период, надхвърлящ законоустановения общ петгодишен давностен срок, през който не са предприети необходимите действия за събиране на вземането. В тази връзка, посочва още, че правният

ред следва да почива на установеност в отношенията между правните субекти. Законът придава на възложеното с времето фактическо положение, приоритет пред формално съществуващото правно положение посредством института на давността. Неудовлетвореността на определено по съдържанието си правно очакване поражда несигурност в отношенията между страните. По аргумент от чл.118 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) изтеклият период от време не засяга самото материално право, а единствено възможността да бъде наложено изпълнението му. Изтъква, че съгласно чл.120 от ЗЗД единствено длъжникът може да реши дали и доколко да се ползва от тази защита. В този смисъл изтеклият период от време не лишава от съществуване вземането и следователно не задължава кредитора да заличи начисленото вземане. Институтът на давността води до загуба на принципно признато качество на притежанието - възможността изпълнението му да бъде наложено принудително.

С оглед на гореизложеното, счита, че процесната сума в размер на ***лв. (***) - сума, представляваща ЧАСТ от цялата главница по Изпълнителен лист от ***г. по ч.гр.д. №***г. на Районен съд - Ловеч, е Изцяло недължима, като погасена по давност.

В срока по чл.131 е постъпил писмен отговор от „***“АД (в качеството на правоприемник на ОТП „Факторинг България“ЕАД). Счита, че предявеният иск е недопустим поради липса на правен интерес, като излага подробни съображения и се позовава на съдебна практика.

В случай, че съдът счете предявения иск за допустим, то заявява, че признава иска като основателен, за което представя изрично пълномощно от представляващия „***“АД, и на основание чл.78, ал.2 от ГПК моли разностите да се възложат върху ищеца, тъй като ответникът не е дал повод за завеждане на делото. Излага, че още преди образуване на настоящото дело изп.производство – ИД №*** г. по описа на ДСИ при ЛРС е било прекратено по силата на закона поради настъпила перемпция на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, което е констатирано с изрично отбелязване на гърба на издадения изпълнителен лист. Изтъква, че ответникът „***“АД не е предприел каквито и да било действия по принудително изпълнение по отношение на С. И. Г., включително не е образувал ново изпълнително дело срещу ищцата. Твърди се, че „***“АД не дала повод по никакъв начин за инициране на настоящото производство, тъй като не оспорва, че е настъпила погасителна давност по процесното вземане спрямо С. И. Г., а напротив, признава, че предявеният иск е основателен.

Ищцата С. И. Г. не взема лично участие в процеса. Преди насроченото о.с.з. е постъпила молба – становище от процесуалния й представител – адв. К. Б., в която е заявила, че поддържа депозираната искова молба и излага съображения по съществото на спора.Моли съдът да приеме, че е налице правен интерес от предявяване на иска и именно ответникът е дал повод за завеждане на настоящото производство. Моли, съда, след като установи коректността на изложените факти и на тяхната правна интерпретация, да постанови решение, с което да приеме за установено, че ищцата не дължи исковата сума в размер на *** лв., представляваща част от цялата главница, присъдена с Изп.лист от *** г.

по ч.гр.д.№ *** г. на РС – Ловеч, като погасена по давност.

Ответникът - «БАНКА ДСК»АД се представлява от юрк. М.. Не оспорва, че процесното вземане е погасено по давност, но само по отношение на събирането по принудителен ред. Счита, че не е дал повод за завеждане на настоящия иск, тъй като Банката не е предприела никакви действия от датата на прекратяването на изп.дело при ДСИ – Ловеч, поради което счита, че разносните следва да останат в тежест на ищцата.

Съдът, като обсъди доводите на страните, приложените към делото писмени доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От приложения по делото препис от изпълнителен лист се установява, че същият е издаден на *** г., на основание чл.417 и чл.405 и сл. от ГПК въз основа на Заповед за незабавно изпълнение № *** от същата дата по ч.гр.д.№ *** г., като с него е разпоредено длъжникът С. И. Г.и длъжникът В. В. Р. да заплатят солидарно на кредитора „анка ДСК“ЕАД сумата *** евро – главница, *** евро – договорна лихва за периода *** г. до *** г, *** евро – мораторна лихва за периода *** г. до *** г., ведно със законната лихва, начиная от *** г. до окончателното изплащане на вземането по извлечение от счетоводните книги на заявителя към *** г., както и сумата от *** лв. – разноси по делото.

Не се спори, че въз основа на издадения изпълнителен лист на *** г. е образувано изп.дело № *** г. по описа на ДСИ - Ловеч.Същото е изискано и приложено в препис като доказателство по настоящото дело. Установява се, че заедно с образуването на изп.дело, на основание чл.450, ал.3, чл.507, чл.508, вр. чл.446 и чл.515 от ГПК е наложен запор на трудовото възнаграждение на ищцата до размера на дълга. От страна на ответника не е оспорено твърдението на ищеца, че след наложения запор следващото валидно изпълнително действие е извършено на *** г.

Съдът констатира, че върху изпълнителния лист е налице отбелязване от ДСИ относно извършени плащания в периода *** г.- *** г.

Установява се, че по изп.дело № *** г. е постъпила молба вх.№ *** г.от цесионера „ОТП Факторинг“ЕАД, конституиран като взыскател по делото, с която на основание настъпилите предпоставки по чл.433, л.1, т.8 от ГПК, същият е отправил искане да му бъдат предоставени Изпълнителен лист ведно с издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК срещу С. И. Г. и В. В. Р..

С Постановление от *** г. ДСИ при РС – Ловеч е прекратил изп.дело № *** г. и е разпоредил оригинала на изп.лист от *** г. и Заповед № ***, издадена по гр.д.№ *** г. по описа на ЛРС да се върнат на взыскателя. Изпълнителният лист и Заповедта за незабавно изпълнение са върнати в оригинал на взыскателя срещу разписка на *** г.по ПАС.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявен е отрицателен установителен иск с правна квалификация по чл.439 от ГПК, вр.чл.124, ал.1 от ГПК – за установяване по отношение на ответника „***“АД

(правоприемник на „ОТП Факторинг България“ ЕАД), че ищцата С. И. Г. не дължи сумата от *** лв. – част от главницата, присъдена с Изпълнителен лист от *** г. по ч.гр.д.№ *** г. на РС – Ловеч, поради погасяването ѝ по давност.

В настоящия случай, за успешното провеждане на иска ищцата следва да докаже възраженията си за липса на процесното задължение, поради погасяването му по давност. Независимо, че отричаното вземане произтича от заповед за изпълнение, а не от влязло в сила съдебно решение, предявеният иск се явява допустим. За ищцата е налице правен интерес от предявяването му, доколкото липсват данни същата да е подала възражение в срока по чл.414 ГПК, с което да е оспорила вземането. При това положение последиците на заповедта за изпълнение са стабилизиращи, като ищецът има правен интерес да предяви иск по чл.439 от ГПК, позовавайки се на нововъзникнали факти, настъпили след изтичане на срока по чл.414 от ГПК за подаване на възражение.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, застъпено в отговора, че липсва положителна предпоставка за водене на установителния иск за отричане на право на принудително изпълнение въз основа на възражение за изтекла давност, поради липсата на правен интерес от търсената защита. Позицията се базира на факта, че след прекратяването на изп.дело № *** г. по описа на ДСИ ОТП Факторинг България ЕАД и *** АД не са предприели нови изпълнителни действия и понастоящем липсва ново изпълнително дело. Счита, че не е налице правен спор относно погасяването по давност на процесното вземане, а в случай на евентуални бъдещи действия от страна на банката, длъжникът винаги би могъл да се защити ефективно, отправяйки възражение за давност.

Действително, по делото не са ангажирани доказателства, процесното вземане да е обект на принудително изпълнение. Няма писмени данни от страна на ответника, който разполага с изпълнителен титул, да са осъществявани конкретни изпълнителни действия след като при прекратяване на изп.дело изпълнителния лист му е върнат в оригинал ведно със заповедта за незабавно изпълнение. От страна на ответника единствено са въведени твърдения, че в качеството си на кредитор по просроченото вземане, въз основа на издадения изпълнителен лист по инициатива на банката е било образувано изп.дело № *** г. по описа на ДСИ към РС – Ловеч, което е прекратено към настоящия момент. Съдът споделя довода на процесуалния представител на ищцата, че прекратяването на изп.дело с влязло в сила постановелние и вдигането на наложените запори и възбрани не води до отпадане на правния интерес на ищеца от провеждане на иска, доколкото несъмнено се установява, че вискателят не е напълно удовлетворен. С оглед на горното обстоятелство, съдът приема, че ищецът, като длъжник по изпълнителния лист, не е лишен от защита по реда на чл.439, ал.1 от ГПК, тъй като неговата правна сфера се явява накърнена от факта, че в полза на неговия кредитор е издаден изпълнителен титул, който материализира вземането, чиято дължимост ищецът отрича, позовавайки се на факти, настъпили след приключване на съдебното производство, в което изпълнителното основание е издадено. В случая целта на търсената защита е да се осуети възможността за инициране на ново изпълнително производство, независимо, че в рамките на същото длъжникът би могъл да упражни правото

си на иск за отричане на вземането по изпълнителния лист. /В този смисъл Определение № 410/20.09.2018 г. по ч.гр.д.№3172/2018 г. по описа на ВКС, IVг.о./

Основанието, което се извежда от твърденията по исковата молба, се свежда до наличието на бездействие на кредитора, което е довело до изтичане на общата давност и погасяване възможността за принудително изпълнение.

Съгласно разпоредбата на чл.110 от ЗЗД, с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда нов срок. Според разпоредбата на чл.116, б."в" от ЗЗД, давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, като нормата на чл.117 от ЗЗД предвижда, че от прекъсване на давността започва да тече нова давност.

В рамките на настоящия процес ответникът признава, че процесното вземане е погасено по давност, доколкото до изтичане на 5- годишния този срок не са били извършени валидни изпълнителни действия, които да прекъснат давността. С оглед направените отбелязвания за извършени плащания върху изпълнителния лист /първото на *** г./ съдът приема, че към тази дата заповедта за изпълнение е притежавала стабилитет и след стабилизирането ѝ за вземанията, включени в нейния предмет, както и на издадения въз основа на нея изпълнителен лист, е започнала да тече нова 5 – годишна давност, която до подаване на исковата молба е изтекла.

Съобразявайки всичко изложено дотук, съдът счита, че предявения отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 във вр. с чл. 124 ал. 1 от ГПК, за недължимост на описаното в исковата молба вземане от *** лв. – неплатена част от цялата главница, присъдена с Изпълнителен лист от *** г. по ч.гр.д.№ *** г. на РС - Ловеч, се явяват основателен и следва да бъде уважен изцяло.

По разноските:

С исковата молба ищецът е заявил искане за присъждане на направените в настоящото производство съдебно-деловодни разноски.

В хода на процеса ответникът е направил признание на иска, като е отправил искане разноските по делото да бъдат възложени върху ищеца на основание чл.78, ал.2 от ГПК. Поддържа, че с обективизираното си извънпроцесуално поведение не е да повод за завеждане на делото.

Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.2 от ГПК, ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. В конкретния случай ответникът „***“ АД е направил изявление, че признава иска за основателен, тъй като процесното вземане действително е погасено по давност. Следователно, първата предпоставка за освобождаване от отговорност за разноски е налице.

Съдът намира, че определящо при разрешаване на въпроса за отговорността за разноски се явява поведението на ответника. Съвкупната преценка на данните по делото не налага извод, че ответникът е дал повод за завеждане на делото. Действително, в съдебната практика се приема, че правната сфера на ищеца се явява накърнена и само въз основа на

съществуващия в полза на кредитора изпълнителен титул, което обуславя и правният интерес от предявяването на отрицателен установителен иск за недължимост на вземането. В настоящия случай обаче липсват данни да е инициирано ново изпълнително производство от страна на ответника, както и да са предприети действия по събирането на процесните суми. В Определение № 95 от 22.02.2018 г. на ВКС по ч.гр.д.№ 510/2018 г., IVг.о. е възприето разбирането, че извънсъдебната покана до длъжника да плати, дори и със заплаха да бъдат предприети съдебни мерки, не е повод за предявяване на иск за несъществуване на вземането и не влече отговорност за разноски при признание на иска. На още по-силно основание следва да се приеме, че при липсата на каквито и да е активни действия на кредитора, насочени към удовлетворяване на паричното вземане по издадения изпълнителен лист, не може да обоснове отговорността му за заплащане на разноски в производството по отрицателен установителен иск за същото вземане.

Относно предпоставките на чл.78, ал.2 от ГПК съдът съобразява също и определение № 66 от

12.02.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4770/2017 г. на III ГО на ВКС, определение № 75/21.04.2017 г. по ч. гр. д. № 1371/2017 г. на I ГО на ВКС и Определение № 365 от 23.09.2022 г. на ВКС по

ч. гр. д. № 3019/2022 г., III г. о., ГК, които се отнасят до случаите на предявен отрицателен установителен иск по реда на чл.439 от ГПК поради изтекла погасителната давност. Посочената съдебна практика непротиворечиво приема, че при такова поведение- признание на иск с правно основание чл.439, ал.1 от ГПК, ответникът не дължи разноски, независимо от

обстоятелството, че разполага с изпълнителен лист за вземането (макар и издаден преди погасяването му по давност), след като срещу длъжника не са предприемани изпълнителни действия след изтичане на давността.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че предпоставките на чл.78, ал.2 от ГПК са налице, поради което разноските по делото следва да останат в тежест на ищеца.

С оглед извода на съда, че не се дължат разноски на ищеца, то и заявената претенция от неговия процесуален представител – адв. Б. за присъждане на адвокатско възнаграждение при условията на чл.38 от ЗАДв. Се явява неоснователна.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от С. И. Г., ЕГН*****, с адрес: ***, представлявана от адв. К. И. Б., съд.адрес: ***, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 във връзка с чл. 124 ал. 1 от ГПК, че С. И. Г., с горните данни, НЕ ДЪЛЖИ на „БАНКА ДСК“ АД, ЕИК 121830616 (в качеството на правопреемник на ОТП „Факторинг България“ ЕАД), със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска“ №19, представлявано от Виолина Маринова Спасова – изп.директор и Юрий

Благоев Генов – изп.директор, сумата от *** лв. (***), представляваща неплатена част от цялата главница, присъдена с Изпълнителен лист от *** г. по ч.гр.д.№ *** г. на РС – Ловеч, поради погасяването ѝ по давност.

ОТХВЪРЛЯ искането на ищеца С. И. Г., с адрес: ***, за присъждане на направените в настоящото производство съдебно-деловодни разноски.

ОТХВЪРЛЯ искането на адв. К. И. Б. – процесуален представител на ищцата С.на И. Г., за присъждане на адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗАДв.

Решението подлежи на обжалване пред Ловешки ОС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл.7, ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на всяка от страните по делото.

Съдия при Районен съд – Ловеч: _____